

γῆν καὶ ἄλλα τμήματα αὐτῆς, πρὸ πάντων τὸ μέγαρον τῶν ἀνδρῶν.

Ὁ κ. Goekoop κατέθηκεν εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑταιρείας διὰ τὴν ἀνασκαφὴν ταύτην πέρυσι καὶ προπέρυσι 3000 δρ., τὸ Συμβούλιον δὲ ἀπεφάσισε νὰ ἐγγράψῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεταξὺ τῶν εὐεργετῶν τῆς Ἑταιρείας.

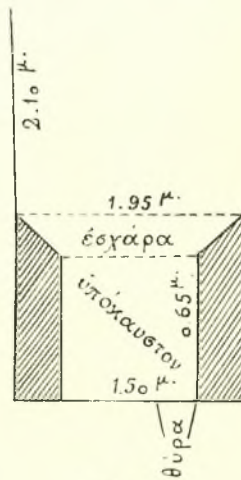
Ἐν Θεσπιαῖς εἶχεν ἀποκαλύψει δαπάναις τῆς Ἑταιρείας ἤδη τὸ 1882 ὁ τότε ἔφορος Σταματάκης μέγα πολυάνδριον, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχον τρυφῇ οἱ κατὰ τὴν μάχην τοῦ Δηλίου τὸ 424 πρὸ Χρ. πεσόντες Θεσπιεῖς. Τὴν ἀνασκαφὴν δ' ἐκείνην ἐπανελάβε πέρυσιν ὁ κ. Κεραμόπουλλος καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους, ἀλλὰ κυρίως πρὸς εὗρεσιν ἀγγείων· διότι γνωστῆς οὐσῆς τῆς ἡλικίας τοῦ πολυανδρίου δύνανται τὰ ἐν αὐτῷ ἀγγεῖα νὰ διαφωτίσωσι σπουδαίως τὴν ἱστορίαν τῆς ἀγγειογραφίας. Τῷ ὄντι δὲ ἀνεκαλύφθη κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν μέγα πλῆθος τεμαχίων ἀγγείων, ὧν τὰ πλεῖστα εἶναι μέλανα, ὑπάρχουσι ὅμως μεταξὺ αὐτῶν καὶ γραπτὰ, ἐκ τούτων δὲ συνεκολλήθη ἤδη ἐρυθρόμορφος κρατὴρ φέρων παράστασιν ἀξιόλογον καὶ διὰ τὴν τέχνην καὶ διὰ τὸ θέμα.

Ἀπέναντι τῆς Βοιωτίας ἐν Εὐβοίᾳ ἐργάσθησαν οἱ κύριοι σύμβουλοι Παπαβασιλείου καὶ Κουρουνιώτης. Ὁ πρῶτος ἐξηρεύνησε παρὰ τὴν Χαλκίδα ἐννέα θαλαμοειδεῖς μυκηναίκοις τάφους, ἐν οἷς εὔρεν ἀγγεῖα πήλινα, ψήφους ὄρμων, εἰδῶλιά τινα πήλινα, μαχαίρια χαλκᾶ κ. τ. τ., καὶ ὀκτὼ τάφους ἱστορικῶν χρόνων, ἐκ τῶν ὁποίων εἷς μικρὸς περιεῖχε περιέργον χαλκοῦν σκεῦος ἀδήλου χρήσεως· προσέτι ἀνεκάλυψε ῥωμαϊκῶν χρόνων κάμινον πρὸς ὀπτησιν πηλίνων ἀγγείων καὶ εὔρε πλησίον αὐτῆς χαλκοῦν ἐπηργυρωμένον κωδωνίσκον μετ' ἐπιγραφῆς: εὐτύχει. νίκα.

Ὁ δὲ κ. Κουρουνιώτης ἐν Ἐρετρίᾳ ἐργασθεὶς συνε-

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΧΑΛΚΙΔΑ

Ἐν τῷ παρὰ τὴν Τρύπαν ἀγρῷ τοῦ Ἀναστ. Καλλι-
μάνη, ἔνθα καὶ πρὸ ἐτῶν καὶ πέρυσιν εὐρέθησαν τάφοι
Μυκηναϊκοί, φαίνεται ἐπὶ τῆς ΒΔ. πλευρᾶς τοῦ ὑπερκει-
μένου λόφου φρεατοειδὲς ὄρυγμα, οὗ τὸ σφζόμενον μέρος
εἶνε ἀλληλιμμένον ἔσωθεν λευκῷ κονιάματι. Ἀμφιδάλ-
λοντες, ἂν καὶ τοῦτο καίπερ κείμενον ἐπὶ σειρᾶς φρεάτων
τοῦ παλαιοῦ τῆς Χαλκίδος ὑδραγωγείου εἶνε φρέαρ, διη-
ρευνήσαμεν. Ἐκ τῆς ἐρεύνης ταύτης, καθ' ἣν εἰς βάθος

Εἰκ. α'.

μέτρων 2,10 εὗρομεν ὑπὲρ τὸ
ἐπεστρωμένον κεράμοις ἑδάφος
τέφραν πάχους 0,20 περίπου τοῦ
μέτρου, ἐπέισθημεν ὅτι ἦτο κε-
ραμευτική κάμιнос τῶν Ῥωμαϊ-
κῶν χρόνων ἔχουσα διάμετρον
ἐπὶ μὲν τοῦ μέρους, ἔνθα ἦν ἡ
ἐσχάρα, ἐφ' ἧς ἐτίθεντο τὰ πρὸς
ὄπτησιν ἀγγεῖα μ. 1,95, ἐπὶ δὲ
τοῦ ἐδάφους τοῦ ὑποκαύστου μ.
1,50. Τοῦ σφζομένου ἡμίσεως
περίπου μέρους ἡ περιφέρεια εἶνε
μέτρων τριῶν, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐ-
δάφους τοῦ ὑποκαύστου μέχρι τῆς
ἐσχάρας ὕψος εἶνε 0,65. Ἐν δεξιᾷ τῷ ὀρώντι τὸ ὑποκαύστος
εἶχε θύραν, ὅθεν εἰσήγοντο τὰ πρὸς ὄπτησιν τῶν ἀγγείων
χρησιμεύοντα ξύλα καὶ ἐξήγετο ἡ τέφρα. Εἶχε δὲ σχῆμα
τοιούτου περίπου (ιδ. εἰκ. α').

Παρὰ τὴν κάμινον ταύτην εὐρέθη ἐν τοῖς χώμασι κω-

δωνίσκος χαλκοῦς ἐπηργυρωμένος ἔξωθεν, οὗ ἡ διάμετρος ἐπὶ τῆς βάσεως μ. 0,03, φέρει δὲ περιφερικὰς γραμμὰς πέντε, ὧν μεταξὺ κεῖνται ὕπερθεν καὶ κάτωθεν ἡμικυκλικοῦ μαιάνδρου στιγμαὶ καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν, περὶ δὲ τὴν βάσιν τὰς εὐχομένας τῷ κατόχῳ αὐτοῦ εὐτυχίαν καὶ νίκην λέξεις

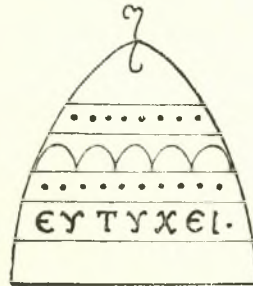
ΕΥΤΥΧΕΙ... ΝΙΚΑ.....

Καὶ τὸ μὲν σχῆμα αὐτοῦ καὶ τὸ μέγεθος εἶνε ἀκριβῶς τόδε (ιδ. εἰκ. β')

ἡ δὲ χρῆσις, ὡς ἡμεῖς τοῦλάχιστον εἰκάζομεν, ἦτο, ἵνα κοσμηθῇ ὅπλον τι πολεμικὸν ἢ σῆμα.

Ἐν δὲ τῇ ἐγγὺς κειμένη ἀμπέλῳ τοῦ Νικολάου Τσιπούρη γενομένης δοκιμαστικῆς σκαφῆς ὑπὸ τοῦ ἐφόρου κ. Παπαδάκη κατὰ πρόσκλησιν τοῦ ιδιοκτήτου εὑρομεν δύο λάρνακας πηλίνας μήκους 0,80 καὶ πλάτους 0,30 μ. ὧν ἡ μὲν εἶχε κάλυμμα σκαφοειδές, ἡ δὲ ἀντὶ καλύμματος δύο κεράμους τετραγώνους. Εἶχον ταφῇ ἐν αὐταῖς παιδίᾳ μικρά, ὧν τὰ ὀστᾶ ἦσαν σεσαθρωμένα. Ἐν τῇ ἐχούσῃ ἐκ τούτων τὸ κάλυμμα ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς ὑπῆρχον δεξιόθεν μὲν σκαφίδιον καὶ πηλίνη κόρη ἄτεχνος, ἀριστερόθεν δὲ κρατηρίδιον, ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ παρὰ τὴν ἀριστεράν γεῖρα εἰδώλιον 0,05 μ.

Μετὰ ταῦτα διηρευνήσαμεν ἐννέα τάφους Μυκηναίους, ὧν τρεῖς ἐν τῷ ἀγρῷ τῶν ἀδελφῶν Μαντάλου, τέσσαρας ἐν τῷ τοῦ Σοφοκλέους Λεμπέση, δύο παρὰ τὴν ὀημοσίαν ὁδὸν ἐν θέσει Κατσιβίρη.

Εἰκ. β'.

Ἀμφότεροι οἱ παρὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν εὐρεθέντες ἦσαν ἡμιάνοικτοι, διότι τὸ πρὸς τὴν θύραν μέρος τοῦ οὐρανοῦ αὐτῶν εἶχεν ἀφαιρεθῆ, ὅτε κατεσκευάζετο ἡ ὁδός· τούτων ὁ μὲν φρεατοειδὴς ὢν οὐδὲν περιεῖχεν, ὁ δ' ἕτερος πολλὰ θραύσματα ἀγγείων.

Πάντες οἱ ἐν τῷ κτήματι τοῦ Σοφοκλέους Λεμπέση εὐρεθέντες εἰς βάθος 1 1/2 μέτρου ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ νῦν ἐδάφους μυκηναῖκοι τάφοι εἶχον τὴν ὀροφὴν πεπτωκυῖαν καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν τῶν ἐν αὐτοῖς εὐρεθέντων ἀγγείων ἦτο ἀκέραιον, ἀλλὰ πάντα τεθραυσμένα.

Πλὴν τῶν τεθραυσμένων ἀγγείων εὐρέθησαν ἐν αὐτοῖς δύο μαχαίρια χαλκᾶ εἰς δύο τεμάχια ἐκάτερον, ξιφίδιον χαλκοῦν ἀμφίστομον, ψηφίδες ἐξ ὑαλομάζης, ἀμεθύστου καὶ θαλάσσια ὄστρακα, ἃ καὶ νῦν οἱ παῖδες παιδιᾶς χάριν περιστρέφουσιν.

Ὑπεράνω τῶν τριῶν πρώτων μυκηναϊκῶν τάφων ὑπῆρχον ἑπτὰ τάφοι χριστιανικῶν χρόνων. Τούτων δύο ἦσαν παίδων, δύο ἀνδρῶν, ἅπαντες κοίλοις κεράμοις πεποιημένοι, τρεῖς δὲ διὰ μαρμαρίνων πλακῶν εἰλημμένων ἐξ ἀρχαίων οἰκοδομῶν, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ἀσθέστω κεχρισμένοι. Οὐδεὶς τούτων εἶχέ τι κτέρισμα.

Οἱ δὲ ἐν τῷ ἀγρῷ τῶν ἀδελφῶν Μαντάλου τρεῖς μυκηναῖκοι τάφοι ἔκειντο ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ, ἐν ἣ καὶ οἱ πέρυσιν εὐρεθέντες. Εἰ καὶ ἦσαν πλήρεις χώματος, περιεῖχον καὶ τινα ἀγγεῖα ἀκέραια καὶ ἄλλα κτερίσματα, εἰδῶλια πηλῖνα θηλείας θεότητος, ψηφίδας ἐξ ὑαλομάζης, ὧν μία εἰκονίζει γλαῦκα ἢ κατ' ἄλλους ναυτίλον, μίαν ἐκ φυσικοῦ χρυστάλλου ἔχουσαν ἐγγεγλυμμένους δύο ἰχθῦς κατ' ἀντίθετον φορὰν φερομένους, ἑτέραν γαγᾶτου φέρουσιν ἐγγλυφον πελαργὸν ἴσως, ἄλλην ἀμεθύστου, κωνοειδῆ σπονδύλια ἀμφίκωνα καὶ ἐτερόκωνα, μαχαίρια καὶ περόνας χαλκᾶς. Περὶ τοῦ σχήματος τῶν τάφων

τούτων καὶ τῶν ἀγγείων τῶν ἐν αὐτοῖς εὐρεθέντων ποιησόμεθα λόγον ἄλλαχού, ἀφ' οὗ συγκολληθῶσιν.

Μαθόντες παρὰ τοῦ κ. Καλλιμάνη, ὅτι ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ τοῦ παρὰ τὴν Βρωμοῦσαν ἀμπελῶνος αὐτοῦ τὸ ὕδωρ, ὅτε αἱ ἀμπελοὶ ποτίζονται, βυθιζόμενον καταπίνεται καὶ ὑποπτεύσαντες ὅτι τάφος τις μέγας ἢ σειρὰ τάφων ὑπάρχει αὐτόθι, συναινέσαντος καὶ τοῦ ιδιοκτήτου, ἐπεχειρήσαμεν δοκιμαστικὴν ἀνασκαφὴν. Ὅντως δὲ εὗρομεν ὀκτὼ τάφους, ὧν οἱ μὲν τρεῖς ἀνδρῶν, οἱ δὲ ἄλλοι παίδων. Τῶν μεγάλων τάφων, ὧν τὸ μῆκος ἦτο 2 μ. τὸ πλάτος 0,85, τὸ ὕψος 0,75, ὁ μὲν ἦτο λάρναξ μαρμαρίνη ἔχουσα πρόσθετον τὴν μικροτέραν ἀνατολικὴν πλευράν, ὁ δὲ συνέκειτο ἐκ τεσσάρων πλακῶν πωρίνων, ὁ δὲ τρίτος ἐκ τεσσάρων πλακῶν μαρμαρίνων. Καλύμματα εἶχον πάντες, ἀλλ' ὁ μὲν μονόλιθος μίαν πλάκα μαρμαρίνην, ὁ πῶρινος δύο πωρίνας καὶ ὁ τρίτος δύο μαρμαρίνας. Κτερίσματα ὑπῆρχον ἐν μὲν τῷ μονολίθῳ ἀγγεῖον ἀπλοῦν τεθραυσμένον, στλεγγίς σιδηρᾷ τεθραυσμένη καὶ ψηφίς ἐξ ὑαλομάζης, ἐν δὲ τῷ πωρίνῳ δύο μόνωτοι σκύφοι ἄχρσοι καὶ ἐν τῷ τρίτῳ σκύφος μόνωτος, ληκύθια ἄωτα, μονόχροα, πάντα πλὴν ἑνὸς τεθραυσμένα, στλεγγίς σιδηρᾷ.

Ἐν τῷ χώρῳ τῷ μετὰ τῆς μαρμαρίνης λάρνακος καὶ τῷ πωρίνῳ τάφῳ ἔκειντο δύο τάφοι παίδων, ὧν ὁ μὲν πρὸς ἀνατολὰς, ὁ δὲ πρὸς δυσμὰς. Οἱ παῖδες ἦσαν ἐντὸς πηλίνων λαρνάκων, αἵτινες ἦσαν στεγανῶς κεκλεισμένοι. Ἐν τῷ πρὸς δυσμὰς τάφῳ, οὗ τὸ μὲν μῆκος 0,90, τὸ πλάτος 0,33, τὸ ὕψος 0,40, εὐρέθησαν ἔνδον μὲν τρεῖς κυαθίσκοι καὶ πυξίς τεθραυσμένη, ὅπισθεν δὲ ἐν τῷ χώρῳ τῷ μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐτέρου ὁμοίου ταφίσκου, οὗ τὸ μὲν μῆκος 0,70, τὸ πλάτος 0,30, τὸ ὕψος 0,40 εὐρέθη λυχνία ἔχουσα κάτωθεν στήλης φερούσης κοσμήματα τρεῖς κεραίας, ὧν αἱ μὲν δύο κεῖνται ἑκατέρωθεν τῆς στήλης ἐπὶ

τῆς αὐτῆς εὐθείας, ἡ δὲ τρίτη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ὥστε νὰ ἀποτελεῶνται γωνίαι ὀρθαί. Ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ἐκατέρωθεν τῆς στήλης δύο κεραίων ἦσαν κεκολλημένα δύο φιαλοειδῆ δοχεῖα, ἔνθα πάντως ἐτίθεντο πῆλιντοι λύχνοι· ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους αὐτῆς ὑπάρχει κρίκος χαλκοῦς, ὅστις βεβαίως ἐχρησίμευεν, ἵνα ἀναρτᾶται ἀπὸ λυχνούχου ἢ ὡς νῦν λέγεται *λυχνοστάτου*. Ὑπὸ τὸν κρίκον, ὅστις εὐρέθῃ ἀποκεκολλημένος ἀπὸ τῆς θέσεως ὡς καὶ τὰ φιαλοειδῆ δοχεῖα, ὧν τὸ ἕτερον τεθραυσμένον, ὑπῆρχον δύο τετράγωνα ἐλάσματα, ὧν τὸ μὲν ἐπὶ τῆς προσόψεως φέρει ἀναγλύφους τρεῖς μορφάς, ὧν ἡ ἐν μέσῳ κειμένη παιδὸς καλῶς διακρινομένου, τὸ δὲ ἄλλο ὅμοιον μὲν τῷ φέροντι τὰς ἀναγλύφους μορφάς, ἀλλὰ δὲν φέρει οὐδεμίαν μορφήν καὶ ἐχρησίμευεν, ὡς φαίνεται, ἵνα καλύπτῃ τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ἔχοντος τὰς μορφάς. Ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς μεσαίας κεραίας ὑπάρχει ἥλος ἔχων κεφαλὴν μικρὸν προέχουσιν, ὅπου πιθανῶς ἐστηρίζετο ἡ ὑπῆρχε ἄλλο φιαλοειδὲς δοχεῖον, ὅπερ ὅμως δὲν εὐρέθῃ. Ἀμφότερα τὰ ἐλάσματα ταῦτα εὐρέθησαν ἀποκεκολλημένα ἐπὶ τῶν χωμάτων καὶ ἱκανῶς ἐφθαρμένα ἐκ τῆς ὑγρασίας. Ὑπὸ τὴν λάρνακα ὑπῆρχον δύο πυξίδες ἀλαβάστρινοι τεθραυσμέναι καὶ ὅστρακα ἀγγείων καὶ εἰδωλίων.

Ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ μικρῷ τάφῳ τῷ πρὸς ἀνατολὰς εὐρέθῃ οἶνοχόη τρίλοβος, πυξὶς δίωτος καὶ ἐν τοῖς χώμασι τεμάχια εἰδωλίων. Ἄλλος τάφος παιδὸς ὅμοιος τοῖς προρρηθεῖσι μήκους 0,93, πλάτους 0,30, ὕψους 0,40 περιεῖχε χρὸν πῆλινον, πυξίδα δίωτον μετὰ πώματος καὶ οἶνοχόην μικράν. Καὶ ὁ ὀγδόος τάφος ἦτο μικροῦ παιδὸς τεθαμμένου ἐν λάρνακι πηλίνῃ ἐχούσῃ πῶμα, ἥς τὸ μῆκος ἦτο 0,80, τὸ πλάτος 0,30 καὶ τὸ ὕψος 0,40. Παρὰ τὸν τάφον τοῦτον εὐρέθῃ ὁ ταρσὸς ποδὸς λέοντος πατοῦντος ἐπὶ βάσειος. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ τούτου τοῦ τάφου, ὅστις εἶνε

νεώτερος τοῦ τετάρτου, πέμπτου καὶ ἕκτου, σύγχρονος δὲ τοῦ ἐβδόμου, διότι ἔκειτο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, ὑπῆρχον τρεῖς χύτραι κεραμεαῖ πλήρεις χώματος.

Τελευταῖον ἐσκάψαμεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀναπαύσεως, ἥτις ἄγει εἰς τὸ νεκροταφεῖον Χαλκίδος. Πρὸς τοῦτο ὠρμήθημεν, διότι ἐγένετο ἡμῖν γνωστόν, ὅτι κατασκευαζομένης τῆς ὁδοῦ ταύτης μέρος βυθισθὲν παρέσχε τὴν ὑπόνοιαν τῶν ἐργατῶν τινι, ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἀρχαῖος τάφος. Σκάψαντες ἀντὶ τάφου εὗρομεν εἰς βάθος σχεδὸν μέτρου δεξαμενὴν ἐσκαμμένην ἐν τῷ πῶρῳ ὕψους μ. 3,80, πλάτους 1,90 καὶ μήκους 2,80, ἔχουσιν δὲ τρεῖς ὀχετούς. Τούτων εἰς πλάτους μέτρου ἦτο πρὸς βορρᾶν δι' αὐτοῦ εἰσέρρει τὸ ὕδωρ τοῦ ἀρχαίου ὑδραγωγείου τῆς Χαλκίδος, οὗ οὐκ ὀλίγα φρέατα κοινωνοῦντα ἀλλήλοις καὶ νῦν ἔτι δύναται τις νὰ ἴδῃ κείμενα κατὰ σειράν. Τούτων ἡμεῖς ἔχομεν ἰδεῖ δύο ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ ΠΕΐ κάτωθεν τοῦ ναοῦ τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, ἄλλο ἐν τινι ἀμπέλῳ κειμένη παρὰ τὸ κτῆμα Κιαπέκου, δύο ἐν τῷ διπλῷ ὄρει (Βαθροδουνίῳ) ὑπεράνω τοῦ κτήματος Τζιπούρη, ἄλλο ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Καλλιμάνη, ἔνθα τὸ πρῶτον εὐρέθησαν τάφοι μυκηναῖκοί, ἄλλο παρὰ τὸν κῆπον τοῦ στρατιωτικοῦ ἱατροῦ Κωνσταντινίδου καὶ τελευταῖον πέραν τῆς νῦν εὐρεθείσης δεξαμενῆς τὸ ἐν τῷ κήπῳ Βενετζανοπούλου, ὅστις εἶνε κάτωθεν τοῦ Ἑβραϊκοῦ νεκροταφείου. Ὁ δεύτερος ὀχετὸς πλάτους 0,80 ἔκειτο πρὸς ἀνατολὰς βλέπων πρὸς τὸ νεκροταφεῖον, ἔνθα ὑπάρχει φρέαρ, ὅπερ ὡς ἱερὸν τιμᾶται, διότι ἐνταῦθα λέγεται ὅτι εὐρέθη ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ὁ ναὸς τοῦ νεκροταφείου τιμᾶται. Ὁ τρίτος ὀχετὸς ἔχων πλάτος 0,90, ὕψος δὲ 1,10 ἔκειτο πρὸς δυσμᾶς.

Ἡ δεξαμενὴ αὕτη εἶνε κεχρισμένη κονιάματι ἐρυθρῷ, ὅπερ οὕτω στερεὸν εἶνε, ὥστε οὐδὲ σκαπάνη δύναται νὰ ἀποσπάσῃ μέρος αὐτοῦ εὐκόλως. Ὁμοίως κεχρισμένην δε-

ξαμενήν τετραπλάσιαν τὸ ὕψος καὶ τὸ μέγεθος ταύτης γινώσκομεν κειμένην ἐν τῇ ὑπερθεῖν τοῦ Πέϊ μικρᾷ κοιλάδι, ἥτις ἐξ αὐτῆς στέρνα καλεῖται. Ὁμοίᾳ κεντρικῇ δεξαμενῇ εἶνε καὶ ἡ κάτωθεν τοῦ νεκροταφείου πρὸς τὸ ΒΑ μέρος καλουμένη *Ἀγία Κυριακή*, ἥτις πιθανῶς οὕτω καλεῖται, διότι κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους ἐπὶ τῶν διωγμῶν τῶν χριστιανῶν ἐχρησίμευσεν ὡς κατακόμβη.

Ἡ ὑφ' ἡμῶν εὑρεθεῖσα δεξαμενὴ ἦτο πλήρης ὀστράκων πορφύρας οὕτω καθαρῶν, ὥστε, ἡδύνατό τις νὰ νομίσῃ ὅτι ταῦτα πρὸ ὀλίγου καθαρθέντα ἐξῆλθον τοῦ ὕδατος. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῶν ὀστράκων εὑρέθησαν καὶ ὅστ' ἄνθρωπίνα οὐκ ὀλίγα, Καὶ τὰ μὲν ὀστρακα τῆς πορφύρας, ἥς ἡ κατεργασία, ὡς γνωστὸν, τὰ μάλιστα ἐν Χαλκίδι ἤσκαίτο, (ιδ. πρακτ. ΑΕ 1910) ἐρρίφθησαν ἀναμφιδύλως εἰς τὴν δεξαμενὴν, ὅτε πλέον τὸ φρεατοειδὲς στόμιον αὐτῆς εἶχε καταστραφῇ, τὸ δὲ ὑδραγωγεῖον δὲν ἐλειτούργει, τῶν ὑδάτων αὐτοῦ ἕνεκα γεωλογικῶν αἰτιῶν λαθόντων ἄλλην διεύθυνσιν, οἱ δὲ νεκροί, Χριστιανοὶ πάντες, ὡς εἰκάζομεν ἐκ τῆς ἐλλείψεως κτερισμάτων, ἐτάφησαν πολὺ κατόπιν ἐπὶ τῶν ὀστράκων καλυφθέντες διὰ τῶν συνήθων ἐν τοῖς τάφοις καλυπτήρων κεράμων. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, μαρτυρεῖ τὸ ὅτι οὔτε ἐν τῷ πυθμένι οὔτε ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ πυθμένος καὶ τῶν χειλέων τῆς δεξαμενῆς χώρῳ εὑρέθησαν ὅστ' ἄ, ἐν δὲ τῷ πυθμένι εὑρέθησαν πλεῖστοι ἀμφοτέρως καὶ ὑδραὶ τεθραυσμέναι, ὧν δύο φέρουσιν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὠτων σφραγίδας δηλούσας τὰ ὀνόματα τῶν κεραμέων. Ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τῆς νεωτέρας τούτων κρίνοντες εἰκάζομεν, ὅτι ἡ δεξαμενὴ αὕτη καὶ τὸ ὑδραγωγεῖον ἦσαν ἐν χρήσει μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦλάχιστον τοῦ τετάρτου π. Χ. αἰῶνος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου 1911.

Γ. Α. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ